

J.K. ROWLING

JULEGRISEN

ILLUSTRERT AV JIM FIELD

Oversatt av Kjersti Velsand

CAPPELEN DAMM

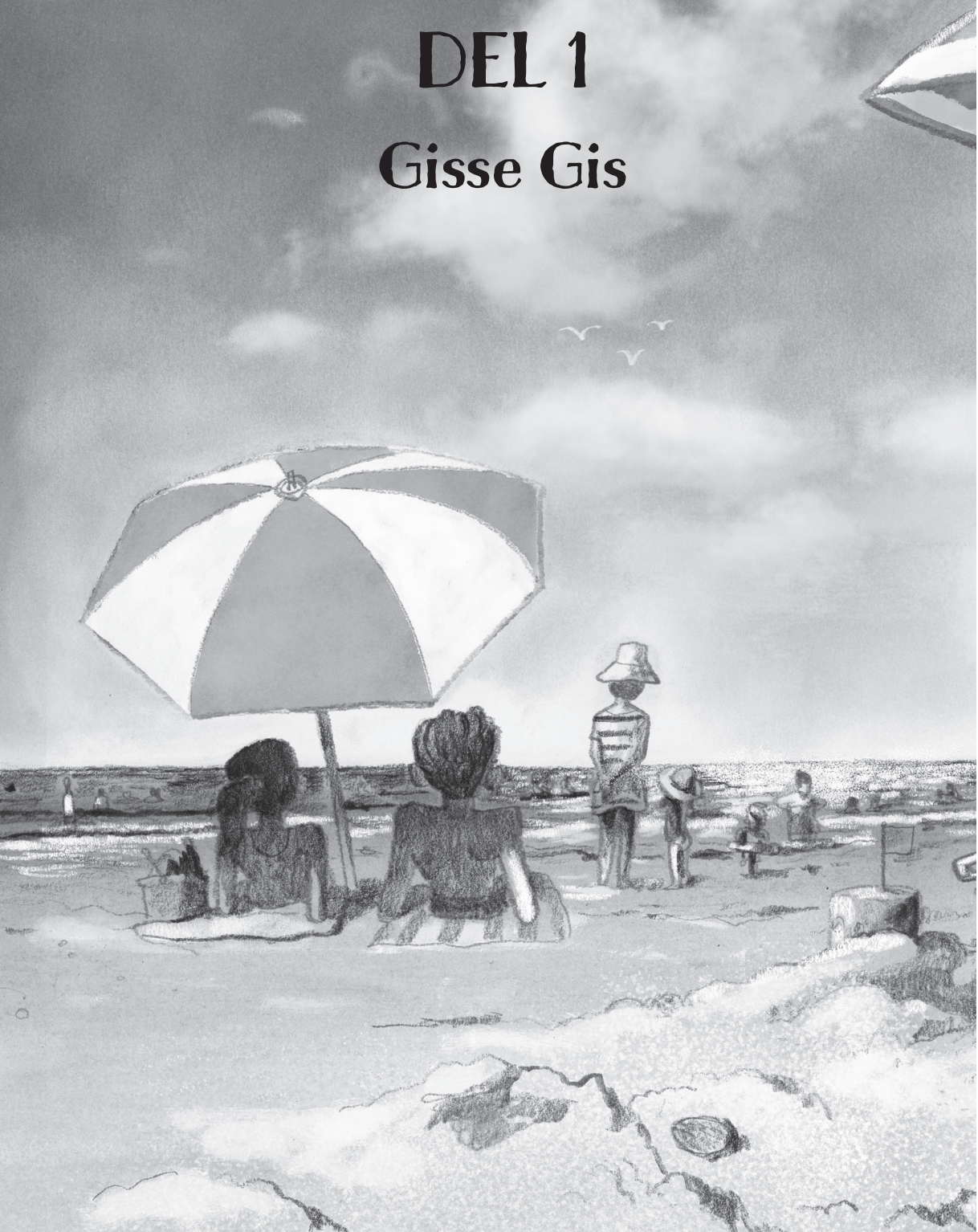
Til David – J.K. Rowling

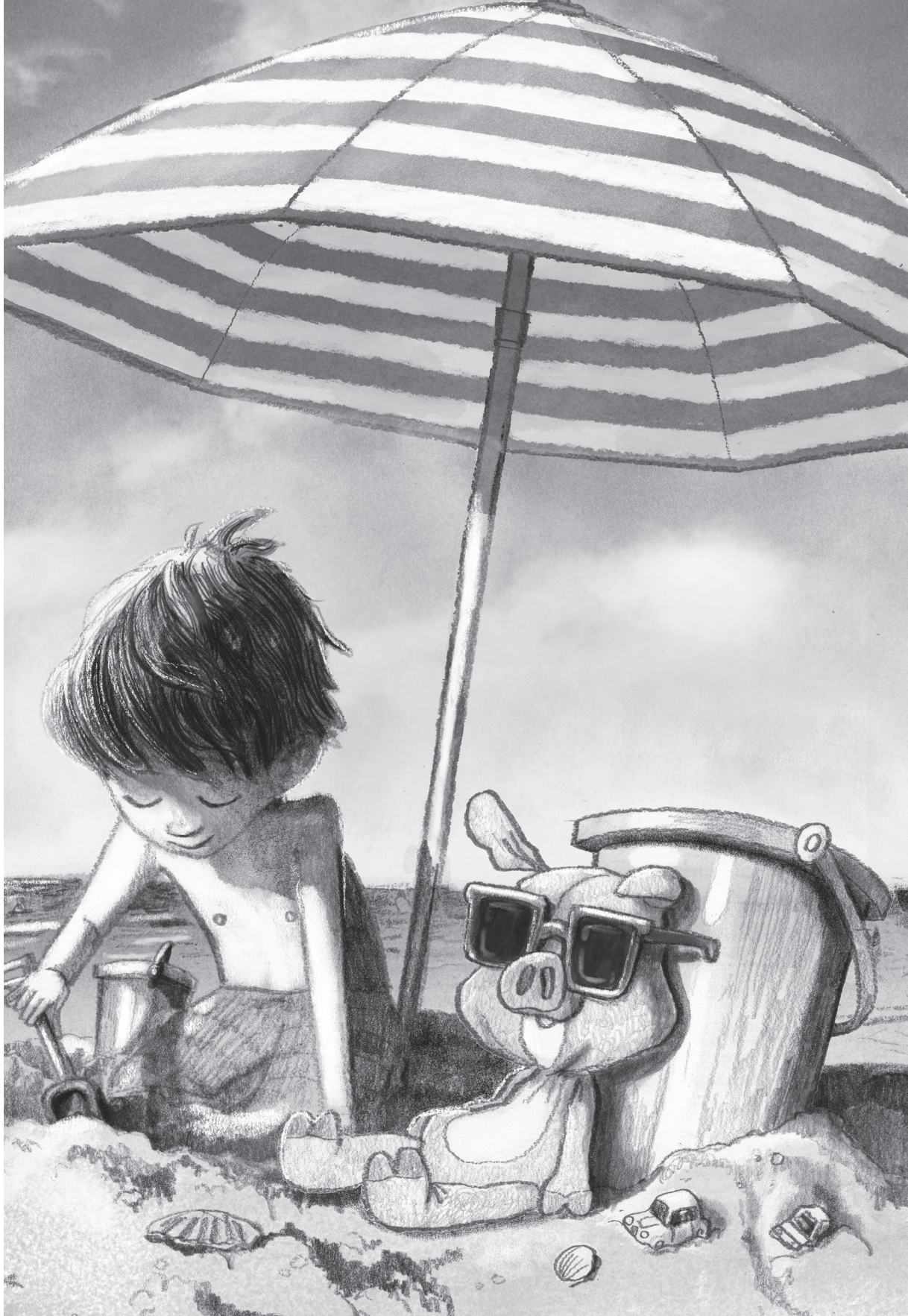
Til Sandy og Lola – Jim Field

DEL 1

Gisse Gis

Gisse Gis

Gisse Gis var en liten tøygris laget av samme materiale som et mykt håndkle. I magen hadde han små plastkuler, og det gjorde det morsomt å kaste ham. De bløte labbene var akkurat passe store til å tørke vekk en tåre med. Da eieren hans, Jack, var liten, lå han hver kveld og suttet på øret til Gisse Gis til han sovnet.

Navnet sitt fikk Gisse Gis fordi Jack sa «gis» i stedet for «gris» da han først lærte å snakke. Som ny hadde Gisse Gis vært lakserosa med blanke, svarte plastøyne, men Jack kunne ikke huske at han hadde sett slik ut. Han var sikker på at Gisse Gis alltid hadde vært som han var nå: grå og falmet, og med ett øre som var stivt av all suttingen. Da øynene falt av og etterlot seg små hull i Gisses ansikt, tok moren til Jack, som var sykepleier, et par små knapper og sydde dem på der plastperlene hadde vært. Den dagen lå Gisse Gis inntullet i et ullskjerf på kjøkkenbordet da Jack kom hjem fra barnehagen. Han ventet på at Jack skulle ta av den vesle bandasjen som dekket øynene hans. Mamma hadde også skrevet en liten

legeattest: «G.G. Jones. Operasjon for festing av knapper. Kirurg: mamma.»

Etter øyeoperasjonen begynte alle å bruke kortversjonen av navnet til Gisse Gis: GG. Fra han var to år gammel, ville ikke Jack legge seg om kvelden uten GG. Det medførte ofte problemer, for ved sengetid var GG som regel sporløst forsvunnet. Det hendte mamma og pappa måtte lete lenge for å finne ham, og han kunne dukke opp på de underligste steder: gjemt i en av pappas joggesko eller stappet ned i en blomsterpote.

«Hvorfor fortsetter du å gjemme ham, Jack?» spurte mamma hver gang hun fant GG sammenkrøpet i en kjøkkenskuff eller i skjul bak en sofapute.

Svaret var Jacks og GGs hemmelighet. Jack visste at GG trivdes på lune steder der han kunne krølle seg sammen og sove.

GG likte å gjøre nøyaktig det samme som Jack: krabbe under busker og inn i bortgjemte kriker og kroker og bli kastet opp i luften – Jack av pappa og GG av Jack. GG brydde seg ikke om han ble skitten eller ved et uhell havnet i en søledam så lenge han og Jack hadde det moro sammen.

En gang, da Jack var tre, la han GG i resirkuleringsbøtten. Da han hadde hørt mamma si at bøtten var til resirkulering, hadde Jack oppfattet at det hadde noe med «sirkel» å gjøre, så han ventet til hun var ute av kjøkkenet, og slapp GG ned i bøtten i den tro at GG ville løpe rundt og rundt i ring der

inne så snart lokket var på. Mamma lo da Jack forklarte at han sto og kikket ned i bøtten for å se hvordan tingene beveget seg i den. Hun forklarte at resirkulering betydde noe ganske annet enn at noe beveget seg i sirkel: Alle tingene som lå i bøtten, ville bli brukt til å lage nye ting, slik at de fikk et helt nytt liv. Jack ville absolutt ikke at GG skulle brukes til å lage noe annet av, så han la aldri GG i resirkuleringsbøtten igjen.

Alle eventyrene ga GG en særegen lukt som Jack likte veldig godt. Den var en blanding av stedene der GG hadde vært på eventyr, kombinert med den varme, mørke hulen under dynen til Jack, og så en snev av mammas parfyme, for hun klemte og kysset bestandig både GG og Jack når hun kom for å si god natt.

Av og til syntes mamma at GG luktet for mye og trengte en real vask. Den aller første gangen GG havnet i vaskemaskinen, la Jack seg ned på kjøkkengulvet og skrek, så sint og engstelig var han. Mamma forsøkte å vise Jack hvor morsomt GG syntes det var å spinne rundt i trommelen, men det var ikke før GG var tilbake i hulen under dynen til Jack den kvelden, myk og tørr og med vaskepulverduft, at Jack virkelig tilga henne. Etter hvert ble han vant til at GG måtte i vaskemaskinen, men han gledet seg alltid til at grisen hans skulle få tilbake den vanlige lukten sin igjen.

Det aller verste GG noen gang var utsatt for, skjedde da Jack var fire og mistet ham på stranden. Pappa hadde allerede pakket sammen håndklærne, og mamma hjalp Jack på med

genseren da han med ett kom til å tenke på at han hadde begravd GG et eller annet sted, uten at han kunne huske presis hvor det var. De lette helt til solen var i ferd med å gå ned og stranden var så å si tom for folk. Da var pappa blitt ordentlig sint, og Jack hylte og gråt, men mamma sa at han ikke måtte gi opp håpet, og gravde overalt med hendene. Nettopp da pappa sa at de ble nødt til å dra uten GG, stakk Jack den nakne foten sin i sanden, og tærne traff noe mykt. Han hikstet av glede da han trakk opp GG, og pappa sa at GG aldri fikk bli med på stranden igjen, noe Jack syntes var skikkelig urettferdig, så glad som GG var i sand – det var jo derfor Jack hadde begravd ham i utgangspunktet.